

Dziennik ustaw państwa

dia

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXVII. — Wydana i rozesłana dnia 8. lipca 1902.

Treść: (N° 136—139.) 136. Ustawa, zmieniająca ustawę z dnia 28. marca 1892, dotyczącą się udzielania bezprocentowych zaliczek na przywrócenie winnic przez mszycę winną spustoszonych do dawnego stanu. — 137. Rozporządzenie, dotyczące się zaliczek na przywrócenie do dawnego stanu winnic przez mszycę winną zniszczonych. — 138. Rozporządzenie, dotyczące się oznaczania ilości alkoholu, zawartego w wysokoju rojownika (melisy) przez linię cłową przywozonym, w celu obliczenia podatku wódeczanego. — 139. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany §u 42go i nast. aż do 46go przepisu wykonawczego do ustawy o postępowaniu karnem, wydanego rozporządzeniem z dnia 19. listopada 1873, tudzież rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. grudnia 1895.

136.

Ustawa z dnia 4. kwietnia 1902,

zmieniająca ustawę z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61, dotyczącą się udzielania bezprocentowych zaliczek na przywrócenie winnic przez mszycę winną spustoszonych do dawnego stanu.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Ustępy 5. i 6. artykułu II. ustawy z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150, zmienionej ustawą z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61, przestają obowiązywać w dotychczasowym brzmieniu, a mają na przyszłość opiewać, jak następuje:

„Udzielenie takiej zaliczki podlega ze zasady warunkowi, żeby ubiegający się o nią otrzymał taką samą zapomogę z funduszków krajowych. W przypadkach na uwzględnienie zasługujących może jednak Minister rolnictwa zezwolić wyjątkowo na udzielenie pożyczki, przewyższającej kwotę zaliczki z funduszków krajowych udzielonej.

Zaliczki, na których udzielenie Minister rolnictwa zezwoli, wypłacane będą w razie należytego przestrzegania planu robót około przywrócenia winnicy do dawnego stanu w ratach, temu planowi odpowiadających.

Splata wszystkich tych bezprocentowych zaliczek, które udzielone zostały na zasadzie ustawy

z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61, w latach 1892, 1893, 1894, 1895 i 1896, rozpocznie się od szesnastego roku kalendarzowego, licząc od udzielenia pierwszej kwoty częściowej zaliczki, i nastąpić ma w piętnastu równych, bezpośrednio po sobie następujących ratach rocznych. Splata zaliczek z funduszków rządowych, wypłaconych w roku 1897 albo później, nastąpić powinna w dwudziestu równych ratach rocznych, bezpośrednio po sobie następujących, z których pierwsza płatna jest z początkiem jedenastego roku kalendarzowego od wypłacenia pierwszej kwoty częściowej zaliczki.“

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi rolnictwa i Memu Ministrowi skarbu.

Schönbrunn, dnia 4. kwietnia 1902.

Franciszek Józef r. w.

Koerber r. w.

Böhm r. w.

Giovanelli r. w.

137.

Rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 11. czerwca 1902,

dotyczące się zaliczek na przywrócenie do dawnego stanu winnic przez mszycę winną zniszczonych.

Ponieważ postanowienia artykułu II. ustawy z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150, i

z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61, dotyczące się przyznawania ulg i udzielania zaliczek z powodu szkód przez mszycę winną (*Phylloxera vastatrix*) wyrządzonych, zostały u-tawą z dnia 4. kwietnia 1902, Dz. u. p. Nr. 136, częściowo zmienione, przeto uchyla się niniejszem rozporządzenie ministerstwa rolnictwa z dnia 29. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 62, a na jego miejsce wydaje się następujące rozporządzenie:

§. 1.

Gdy mszyca winna zrządzi w gminie spustoszenie i posiadacze gruntowi tejsze gminy popadną w czasowy niedostatek, Minister rolnictwa może udzielać zaliczek bezprocentowych na przywrócenie winnic zniszczonych do dawnego stanu — tak wtedy, gdy spustoszona kultura winna ma być bezpośrednio do dawnego stanu przywrócona, jak i wtedy, gdy na zarażonych parcelach zaprowadzona być ma tymczasowo inna kultura, a mianowicie:

- a) bezpośrednio poszczególnym posiadaczom gruntowym, kłeską dotkniętym, albo
- b) samej gminie, albo
- c) spółce posiadaczy gruntowych kłeską dotkniętych, utworzonej na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 70) z poręką ograniczoną lub nieograniczoną, lub wreszcie
- d) stowarzyszeniu, które według statutu ma na celu w ogólności popieranie kultury krajowej lub w szczególności uprawę wina w odnośnej gminie.

Ubiegający się o zaliczkę winien bez względu na to, do której z kategorii wyżej pod *a*) do *d*) wzmiankowanych należy, podać prośbę (wolną od stempla na zasadzie artykułu III. ustawy z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150) do władzy politycznej powiatowej.

§. 2.

W prośbie tej, prócz innych szczegółów celowi odpowiednich, podać należy:

- a) prawdopodobne koszta zamierzonego przywrócenia winnicy do dawnego stanu i plan robót w tym celu projektowanych;
- b) rodzaj zabezpieczenia zwrotu zaliczki, względnie stosunki, uzasadniające prośbę o zaliczkę bez zabezpieczenia.

§. 3.

Władza polityczna powiatowa, po skutecznieniu dochodzeń i przesłuchań, jakie jeszcze będą potrzebne, przedłożyć ma podanie władzy politycznej krajowej, dołączając doń opinię tak co do tych okoliczności, które według ustawy z dnia 3. paź-

dziernika 1891, Dz. u. p. Nr. 150, stanowią w ogólności warunek udzielenia zaliczki (spustoszenie winnic przez mszycę winną i czasowy niedostatek posiadaczy gruntowych tą kłeską dotkniętych), jakoteż co do prośby w ogólności i szczegółów w niej zawartych, przyczem, o ile chodzi o zabezpieczenie, mieć należy wzgląd na postanowienia §u 5. niniejszego rozporządzenia.

§. 4.

Władza polityczna krajowa, przekonawszy się, że podanie czyni zadość ogólnemu warunkowi ustawowemu co do udzielenia zaliczki (§. 3), ma następnie stwierdzić, czy ziszcza się także warunek wzmiankowany w ustępach 2. i 3. artykułu I. ustawy z dnia 4. kwietnia 1902, Dz. u. p. Nr. 136, to jest, czy dotknięci otrzymali także zapomogę z funduszków krajowych, poczem winna podanie z własnymi wnioskami co do udzielenia i wysokości zaliczki i co do wszelkich innych okoliczności, łączących się z tem (zabezpieczenie, plan robót), przedłożyć Ministerstwu rolnictwa do decyzji.

§. 5.

Przy ocenianiu kwestyi, czy w ogóle należy żądać, żeby zwrot zaliczki został zabezpieczony i czy zabezpieczenie ofiarowane przez ubiegającego się o zaliczkę może być uważane w przybliżeniu za dostateczne, jakoteż przy czynieniu wniosków w tym względzie, władze administracyjne pierwszej i drugiej instancyi winny trzymać się postanowień ustawy z dnia 28. marca 1892, Dz. u. p. Nr. 61 (ustępu 3. i 4. artykułu II. ustawy z dnia 3. października 1891, Dz. u. p. Nr. 150, zmienionego co do swego brzmienia ową ustawą) i w granicach tych postanowień postępować mają według następujących zasad:

- a) przyjmuje się za prawidło, że do udzielenia zaliczki bezpośrednio poszczególnym posiadaczom gruntowym (§. 1, lit. *a*), zabezpieczenie (hipoteczne) jest z reguły potrzebne i że tylko wyjątkowo można dawać im zaliczki bez zabezpieczenia; przy udzielaniu zaś zaliczki gminie, spółce lub stowarzyszeniu (§. 1, lit. *b*, *c*, *d*) wtedy tylko należy żądać zabezpieczenia, gdy ze względu na szczególne stosunki okazuje się to potrzebnem;
- b) we względzie wymiaru zabezpieczenia mieć należy na uwadze, że stosownie do warunku ustawowego chodzi o wspomaganie posiadaczy gruntowych, którzy w skutek spustoszeń zrządzonych przez mszycę winną popadli już w czasowy niedostatek, i że przeto odmawianie zaliczki posiadaczowi gruntu, który właśnie dla swego niedostatku nie może dać

takiego zabezpieczenia, jakiego w stosunkach uormalnych należałoby od niego wymagać, nie odpowiadałoby celowi i duchowi ustawy;

c) szczególną wagę przywiązywać należy natomiast do tej okoliczności, czy w zachodzącym przypadku ogół zachodzących stosunków daje większą lub mniejszą rękojmię, że zaliczka będzie sumiennie i właściwie użyta na przywrócenie winnie do dawnego stanu, i im ta rękojmia jest większa, tem bardziej ograniczyć można żądanie co do materialnego zabezpieczenia, albo i całkiem od tego żądania odstąpić.

§. 6.

Jeżeli Ministerstwo rolnictwa zgodzi się na udzielenie zaliczki, ustanowione będą zarazem kwoty częściowe, w których zaliczka stosownie do czwartego ustępu artykułu I. ustawy z dnia 4. kwietnia 1902, Dz. u. p. Nr. 136, odpowiednio planowi robót i pod warunkiem porządnego trzymania się tego planu ma być wypłacona. Jednocześnie oznaczyć należy rok, od którego począwszy, zaliczka ma być stosownie do ostatniego ustępu wzmiankowanego co tylko artykułu w 20 równych, bezpośrednio po sobie następujących ratach rocznych zwracana.

§. 7.

Jeżeli orzeczeniem Ministerstwa rolnictwa będzie stwierdzone, że bez usprawiedliwienia się zaniedbano wykonać roboty w planie projektowane lub że wykonano je z oczywistą niedbałością lub w sposób celowi przeciwny, traci się prawo do nietrzymanej jeszcze raty przyzwołej zaliczki

§. 8.

Czynności urzędowe, które w myśl ustawy, względnie niniejszego rozporządzenia, mają być podjęte, wykonywać należy zawsze z jak największym pośpiechem i w tym celu mogą władze polityczne krajowe porozumieć się w odpowiedni sposób z wydziałami krajowymi co do jednoczesnego lub wspólnego traktowania prośb o zaliczki z funduszków rządowych z jednej, a z funduszków krajowych z drugiej strony, jakoteż wydać władzom powiatowym w porozumieniu z wydziałami krajowymi, a według okoliczności także samodzielnie, formularze do łatwiejszego i szybszego załatwiania odnośnych czynności, a w razie potrzeby także szczegółowych instrukcyj rzeczowych, w granicach ustawy i niniejszego rozporządzenia.

Władze polityczne krajowe winny nadto ułożyć się z odnośnymi wydziałami krajowymi co do odpowiedniego urzędowania nadzoru technicznego nad wykonaniem planu tych robót, na które dano za-

liczki z funduszków rządowych i krajowych, a zarazem postarać się, żeby jak najrychlej donoszono o przypadkach, w którychby plan robót nie był porządnie wykonany, w skutek czego postanowienia §. 7go powinnyby wejść w zastosowanie.

O postępowaniu w powyższych przypadkach, co do którego władze polityczne krajowe porozumieją się z wydziałami krajowymi, uwiadomić należy Ministerstwo rolnictwa.

Giovanelli r. w.

138.**Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 26. czerwca 1902,**

tyczące się oznaczania ilości alkoholu, zawartego w wyskoku rojownika (melisy) przez linię cłową przywożonym, w celu obliczenia podatku wódczanego.

W porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu i z interesowanymi królewsko-węgierskimi Ministerstwami postanawia się w uzupełnieniu §u 4go, lit. b, pierwszy ustęp, rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 125, że przy odprawie cłowej wyskoku rojownika za podstawę obliczenia podatku wódczanego przyjąć należy 90° alkoholu, o ile ilość tegoż nie będzie oznaczona na podstawie rzeczywistego sprawdzenia.

Böhm r. w.

139.**Rozporządzenie Ministerstwa sprawiedliwości w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 27. czerwca 1902,**

tyczące się zmiany §u 42go i nast. aż do 46go przepisu wykonawczego do ustawy o postępowaniu karnem, wydanego rozporządzeniem z dnia 19. listopada 1873, Dz. u. p. Nr. 152, tudzież rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. grudnia 1895, Dz. u. p. Nr. 199.

Nadpis §u 42go przepisu wykonawczego z dnia 19. listopada 1873, Dz. u. p. Nr. 152, ma na przyszłość opiewać jak następuje: „b) Koszta aresztu śledczego i wykonania kar więziennych“. Nadto osnowa następujących paragrafów zmieniona zostaje jak następuje:

§. 42.

Prezydya wyższych sądów krajowych obliczyć mają corocznie, biorąc za podstawę rachunki kosztów wykonywania kar ze wszystkich sądów swego okręgu, sumę ogólną rzeczywistych wydatków, jakie w roku poprzednim poniesiono na wyżywienie, pościel, opał, światło, sprawienie i czyszczenie bielizny i odzienia (z wyłączeniem kosztów choroby i połogu, które będą osobno zwracane) dla wszystkich więźniów, bez względu na rodzaj więzienia, w jakim zostają. Tę sumę ogólną podzielić należy przez ilość wszystkich dni więziennych roku poprzedniego (więzienie osób w śledztwie zostających, więzienie osób skazanych, więzienie dla obcych gałęzi administracji) i w ten sposób oznaczyć kwotę średnią kosztów utrzymania, wypadającą dziennie na każdego więźnia. Ułameków halerzy nie uwzględnią się.

Obliczoną w ten sposób kwotę przyjąć należy za podstawę zwrotu kosztów w roku następującym, nie robiąc przy tem różnicy między sądami powiatowymi a trybunałami. Od tego sposobu obliczania odstąpić należy tylko w tych przypadkach wyjątkowych, o których mowa w §ie 387 ust. o post. karn., to jest w takim razie, jeżeli w ciągu dotyczącego roku ceny ulegną bardzo znacznym zmianom, lub jeżeli różnice w cenach środków żywności w poszczególnych siedzibach sądów są bardzo znaczne.

§ 43.

Wydatki na dozorowanie i zarząd (§. 388 proc. karn.) obliczyć należy na okres trzech lat. W tym celu porachowane być mają rzeczywiste wydatki, jakie w ciągu ostatnich trzech lat poniesione zostały we wszystkich sądach okręgu wyższego sądu krajowego na wynagrodzenie urzędników więziennych, funkcyjaryuszy nadzoru i innych osób do zarządu należących, na utrzymywanie lokalów więziennych w należytem stanie i na inne potrzeby domowe, na sprawienie i naprawę inwentarza, na zatrudnienie więźniów pracą i na inne cele więzienne, wreszcie na opędzenie potrzeb kancelaryjnych w więzieniach trybunałów sądowych. Z tej sumy ogólnej potrącić należy sumę przychodów, uzyskanych z pracy więźniów. Z otrzymanego w ten sposób wyniku obliczyć należy tak samo, jak to przepisano w §ie 42, pierwszy ustęp, t. j. zapomocą dzielenia przez ogólną ilość dni więziennych w tych trzech latach (więzienie osób w śledztwie zostających, więzienie osób skazanych, więzienie dla obcych gałęzi administracji), kwotę średnią, jaka za dozór i zarząd wypada na jeden dzień więzienny.

§. 44.

Koszta wykonywania kar więziennych w zakładach karnych oznaczać będzie Ministerstwo spra-

wiedliwości według zasad w §ach 42 i 43 zawartych, z tą jednakże różnicą, że także koszta utrzymania więźniów ustanawiane będą na okres trzech lat. Rzeczzone koszta obliczone będą w ogólnej sumie średniej dla wszystkich zakładów karnych męskich z jednej, a dla wszystkich zakładów karnych żeńskich z drugiej strony.

§. 45.

Wyższe sądy krajowe winny kwotę wydatków na utrzymanie więźniów, tudzież na dozór i zarząd, wypadającą na jeden dzień więzienny, a obliczoną stosownie do §§ów 42 i 43, podać w należytem czasie do wiadomości Ministerstwa sprawiedliwości. Na podstawie tego Ministerstwo sprawiedliwości obwieszczać będzie corocznie w Dzienniku rozporządzeń Ministerstwa sprawiedliwości, jakie kwoty wynagrodzenia zwracane być mają w poszczególnych okręgach wyższych sądów krajowych w roku następnym za więzienie osób w śledztwie zostających (utrzymanie więźniów) i za więzienie osób skazanych w aresztach sądowych (utrzymanie, dozór i zarząd), tudzież za więzienie osób skazanych w zakładach karnych (osobno dla zakładów karnych męskich a osobno dla żeńskich).

Na zasadzie rzeczzonego obwieszczenia, prezydya wyższych sądów krajowych winny w dziennikach urzędowych, wychodzących w krajach do ich okręgu należących, obwieścić kwotę, jaka zwracana będzie za więzienie osób skazanych w zakładach karnych, tudzież kwoty, ustanowione dla ich okręgu za więzienie osób w śledztwie zostających i za więzienie osób skazanych w aresztach sądowych.

§. 46.

Od skazanych, którzy według uznania sądu są w stanie zapłacić koszta postępowania karnego, należy zażądać zwrotu wydatków, poniesionych na utrzymanie ich w więzieniu śledczem i w więzieniu, na które wyrokiem skazani zostali, w ustanowionych kwotach jednostkowych.

Gdy skazany utrzymywał się sam, nie żąda się od niego zwrotu wydatków na utrzymanie, a więc, gdy chodzi o więzienie śledcze, nie żąda się zgoła żadnego zwrotu. Wydatków pobocznych, nie opędzonych przez więźnia (opał, światło itd.), nie bierze się w takim razie na uwagę. Częściowie tylko utrzymywanie się więźnia na własny koszt nie wchodzi w rachubę.

Koszta choroby i połogu, które stosownie do §§ów 387 i 388 proc. karn. zwracane być mają osobno, policzyć należy więźniom tylko o tyle, o ile koszta te narosły skutkiem wydatków szczególnych, nie należących do ogólnych wydatków na pieczę zdrowia w dotyczącem więzieniu.

Koerber r. w.

Spens r. w.